

folk! Tror jeg ikke, Deres Projekt ovenikøbet skal være en Udfordring til os gamle Parykker, der saa skammeligt har vanrøgtet Landets Interesser! Og saa forlanger De tilmed at faa Lov til at kritisere og forhaane os i vort eget Tidsskrift. Det maa jeg sige, det er le comble! ... Er det Deres Detajlplaner, De medbringer der? Lad mig se dem!”

Per udrullede sine Tegninger, een efter een, og lagde dem foran ham paa Skrivebordet.

„Du godeste Gud!” udbrød Obersten forskrækket. „Det er jo et helt Arkiv! Hvor har det dog kunnet falde Dem ind. Det er jo det rene, skære Vanvid, kære! ... Og med alt dette her ser jeg endnu ikke det Udkast til Fjordreguleringerne, vi talte om. Det interesserer mig unægtelig mest.”

Per udrullede sin sidste Tegning, en mægtig Karton, der næsten dækkede hele Bordet. Det var Resultatet af et halvt Aars Jernflid, som forelaa paa dette Blad. Det var Omrids og Tværsnit af Parallelværker, Indbygninger, Faskinbeklædninger, Støtmure o. s. v., — alt omhyggeligt, næsten pertentligt udført lige til Maalestøkkene og de ligesom prentede Overskrifter.

Obersten satte sin Lorgnet fastere paa Næsen og tog en Passer frem af sit Bestik.

„Som De maaske veed,” — ytrede han efter en Tavshed, hvormed han ufrivillig tilkendegav, hvor imponeret han var, „som De maaske veed, tænkte man for en halv Snes Aar siden virkelig paa en Uddybning af netop dette Fjordindløb og en Ombygning af Havnen. Jeg blev dengang selv raadspurgt i den Anledning ... og muligvis var det til dels paa Grund af de Erindringer, der vakte hos mig gennem Deres Projekt, at det ... at jeg ... Naa,